

ГОТУЙСЬ

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО НОВАЦТВА

Ч. 3 (23)

Березень

1956

Тарас Шевченко

ОТ МЕНІ ПРИСНИЛОСЬ...

От мені приснилось... Ніби край могили
Пасу я ягнята, а я ще малий.
Дивлюся, могила ніби розвернулась
А з неї виходить неначе козак.
Уже сивоусий собі неборак
Та і йде до мене...

От мене бере

Неначе на руки та несе в могилу,
А чорна могила ще більше розкрилась.
Дивлюся, в могилі усе козаки:
Який безголовий, який без руки...
— Дивися дитино, оце козаки,
(Ніби мені каже), на всій Україні
Високі могили. Дивися дитино:
Усі ті могили, усі отакі.
Начинені нашим благородним трупом,
Начинені туго. Оце воля спить!
Лягла вона славно. Лягла вона вкупі
З нами козаками! Бачиш, як лежить,
Неначе сповита!... Тут папа немає,
Усі ми однако на волі жили,
Усі ми однако за волю лягли,
Усі ми і встанем!...

(Із вірша: „Буває, в неволі...“)

м. с. н. В. Я. Куличук, ОХ

ПОРТРЕТ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА

До мене сьогодні всміхнувся Шевченко
Із образа, що на стіні.
Про Нього багато казала вже ненька,
Розказував вчитель мені:

Що вівці Він пас (ще маленький хлопчина),
А виріс — великий дав дар:
Навік дарував Він усій Україні
Ту книжку, що зветься „Кобзар”.

Буду й я служити Вкраїні рідненькій,
То певно мені ще не раз
Із образа знов усміхнеться Шевченко,
Наш Батько — Великий Тарас.
сестр. Леся

ЛИСТИ З УКРАЇНИ

Дорогі Українські Діти у світі!

Я називаюся Іван Полянчук з міста Рахова на Карпатській Україні. В мене є мама і сестра Марічка, а батька немає, бо його забрали большевики та держать у такому північному „лагері”, що називається Воркута. Карпатська Україна є тепер під большевиками, разом з цілою Україною. Ніби разом вона з усіма Українськими Землями, та кому з того потіха, що всі разом в одній неволі?

А гарна наша Карпатська Україна, хоч і невелика. На півночі гори, а що далі — гори нижчають та переходять в соняшні долини. А вже найкращий таки наш Рахів над рікою Тисою. Тиса впливає із Карпат, біля села Ясіня. Спершу їх є дві: Біла та Чорна. А біля Рахова вони зливаються та плывуть до Дунаю і з Дунаєм до українського Чорного Моря. Біля Рахова гори найкращі і Гуцули найкраще одягаються. То ж не диво, що колись приїжджали до нас чужинці з цілого світу, щоб налюбуватися тією красою.

І багата наша земля: в горах росте дуже добре дерево. Його Гуцули рубають, зв'язують у сплави та везуть вниз Тисою. Є в нашій землі і сіль у Солотвині і навіть срібло. Від того називають Закарпаття часом і „Срібна Земля”. На півдні у долинах є чудові сади і виниці, а особливо багато у нас росте яблук. Є й лікувальні води, як ось у містечку Квасах.

Наші вороги довго казали, що Карпатська Україна це або частина Мадярщини, або Росії. Але я добре знаю, що це Україна, бо належала вона до Галицько-Волинської Княжої Держави, а потім довгий час панували у ній українські князі Коріятовичі. Їх замок стоїть і досі в Мукачеві, і я його оглядав.

А після першої світової війни наша молодь збиралася на різні з'їзди та проголошували, що ми — Українці. Творилися в нас українські школи, читальні „Просвіти” та Пласт. Мені мамка розказувала, що пластуни таборували у Карпатах, помагали людям при праці на полі, співали в неділю в церкві, і мали однострої. Ох, якби я міг одягнути хоч раз такий однострій!

Карпатська Україна мала теж своїх поетів, як ось Василь Гренджа-Донський, Іван Ірлявський, що його розстріляли німці, чи пластун Андрій Гарасевич, який згинув на мандаті в Альпах.

А вісімнадцять років тому Карпатська Україна стала самостійна. Мамка розказує, що тоді всім було дуже добре. І дала мені світлину, як то зиглядало у нас в Рахові, як ми були самостійні. Тільки потім прийшли Мадяри, і хоч як боролися наші Січовики, то Мадяри перемогли, бо їх було більше.

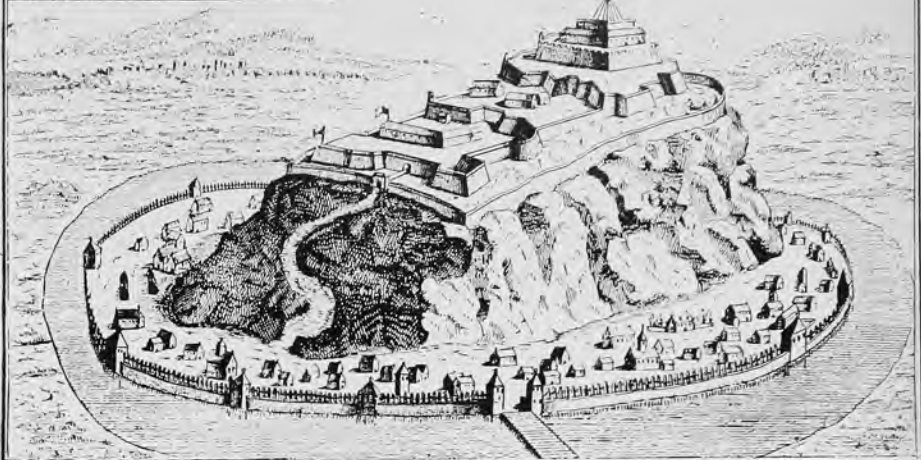
А тепер сумно в нашому Закарпатті. Не виграють вже легіни на сопілках. Не йдуть люди із цілої Верховини на храм у село Богдан, як колись ходили. А большевики возять наших Гуцулів аж у далеку

Так відбувалися в нашому Рахові вибори до Союму Карпатської України

MONGATS oder MUNKATSCH

Es ist ein altertümliches Schloss in Ober-Ungarn an dem Fluße der Munkacs. Die Besatzung besteht aus 100 Mann. Die Mauer ist 12 Fuß hoch, die Bastionen sind 15 Fuß hoch. Die Mauer ist aus Ziegeln erbaut. Die Bastionen sind aus Stein erbaut. Die Mauer ist mit einem Graben umgeben. Die Bastionen sind mit Kanonen besetzt. Die Mauer ist mit einem Graben umgeben. Die Bastionen sind mit Kanonen besetzt.

5. Budapest, 18. u. 19. J. d. Z.

Замок в Мукачеві, заснований князем Федором Коріятовичем наприкінці 14-го сторіччя (Малюнок німецького гравера Георга Боденера з початку 18-го сторіччя) Із збірки Б. Кравцева

Москву, де вони мусять веселити нашими прекрасними піснями та танками — наших найгірших ворогів.

Але я так собі думаю, що коли я виросту та Ви там виростете, то повернетеся сюди, в Вашу Рідну Землю і разом поб'ємо большевиків — і буде знову Україна!

Чекаю на Вас!

Ваш Іван Полянчук з Рахова

Василь Гренджа-Донський із Закарпаття.

СПІШІТЬ ДІТИ...

Спішіть діти до науки —
 Будуть із вас люди,
 Вона тому ширим другом,
 Хто її здобуде.
 Бо „як собі хто постелить —
 Так буде він спати” —
 А зросте науки зерно,
 То буде що жати.

Бо і тому треба знати,
 Що у полі косить —
 Що без праці його поле
 Плоду не приносить.
 То ж ніколи не лінуйтеся
 До науки сісти:
 Хто не вчиться, не працює,
 То й не буде їсти!

Чарівна голка

Одного разу була собі дуже сильна й велика голка. А тому, що вона була ще й дуже розумна, добрий Бог дав їй надзвичайно цікаву нитку. Нитка ця була дуже гарна, але для звичайного ока майже невидима. А що найважливіше — їй взагалі не було кінця.

— І що з нею робити? — роздумувала голка, бо знала, що добрий Бог не для забави дав їй невидиму нитку, а на те, щоб вона з її допомогою помагала людям. Довго думала голка, аж нараз побачила багато кораликів, різної величини й барви, порозкиданих по цілій країні.

— Вже знаю! — сказала голка радісно. — Я зроблю намисто. Велике намисто — і всі дивуватимуться, як воно держиться так міцно, коли нитки майже не видно! Ось почну від брунатних. Вони найбільші.

— Чи не хотіли б ви першими нанизатися на мою чарівну нитку? — спитала вона брунатних кораликів, підходячи до них та показуючи їм нитку.

Брунатним кораликам нитка дуже сподобалася і вони відповіли: з найбільшою приємністю! Ми хочемо допомогти тобі в роботі й радо будемо першими на твоїй нитці!

І тоді щойно показалося, чому ця нитка чарівна: хоч вона не мала кінця і коралики розійшлися дуже далеко один від одного, все ж вони відчували, що чарівна нитка держить їх міцно, дуже міцно.

Коли інші брунатні коралики почули про те, давай і собі проситися в намисто! Багато роботи мала тепер голка. Дуже багато. Нанизувала, нанизувала і кінця не бачила. Аж нараз підійшло декілька зелених кораликів та попросило: — Ми теж хотіли б нанизатися у твоє намисто!

— Мені дуже прикро, але в моєму намисті будуть тільки брунатні коралики! — сказала голка дуже рішуче. Зелені коралики зажурилися цим, але не відходили. Навпаки, старалися змінити свою барву

на брунатну, та це їм ніяк не вдавалося. До того ж вони були на багато менші за брунатні коралики.

Врешті голка це завважила. — Гм, — сказала вона — мені здається, що моє намисто повинно б мати не тільки брунатні, але й усі інші коралики, що зуміли побачити чарівну невидиму нитку. Це зрозуміле, що вони хочуть приєднатися до інших у намисті!

— Знайду місце і для вас! — озвалася вона до зелених кораликів. Нанизуйтеся ось тут, біля брунатних.

Як тільки вона це сказала, вмить збіглися до неї сотки зелених кораликів з усіх сторін. Оттоді вона й завважила, як збоку в купочці стояло декілька ще менших, червоних кораликів. Вони широко-відкритими, здивованими очима дивилися на голку та несміливо показували руками на чарівну нитку.

— А чого ж ви хочете? — спитала їх зацікавлена голка.

— Чи можемо й ми приєднатися?

— Та ходіть вже. Нанизуйтеся біля зелених кораликів. Коли підростете, приєднаєтеся до них.

Ще не скінчила голка, як схвильований шепіт примусив її оглянутися. Зразу за нею стояло повно цілком маленьких, жовтеньких кораликів. Вони нетерпляче підскакували, переступали з ноги на ногу і старалися виглядати якнайбільшими та якнайповажнішими.

— Візьми нас, візьми нас, просимо! — кликнули вони в один голос. — Ми хіба лиш трішки менші за інші коралики! Ну, а крім того, нас буде легше насилити: денебудь вліземо!

— Добре — сказала голка — ось там, де червоні коралики кінчаються, і ви нанизуйтеся! А коли прийде час — скотитесь по ниточці просто вниз до червоних кораликів.

Малим кораликам не треба було цього двічі говорити. З безмежною втіхою нанизалися вони на нитку. Аж нараз — деяким більшим кораликам стало через те тіснувати.

Голка була дуже мудра та посунула їх на саму середину намиста, щоб вони могли спокійно розтягатися та помагати іншим кораликам нанизуватися.

Намисто росло, росло і скоро стало таке велике, що розтягнулося по всій країні. А коралики дуже вважали, щоб не розірвати чарівної нитки, бо тоді весь чар може пропасти. Почув це найменший коралик, який тільки що нанизився на нитку, та дуже перелякався:

— Ну, а що сталося б, якби... якби, скажемо, я забувся та розірвав намисто? Мусів би я випасти? Ніколи не зміг би вернутися — спитав він боязко великого брунатного коралика у сусідстві. Брунатний коралик похитав головою: — ні, ні, — сказав він. — Чарівна нитка держить нас міцно. Ми всі рвемо час до часу чарівну нитку; прав-

ду кажучи, важко цього оминути. Але ми можемо знову нанизатися на нитку, якщо знаємо чарівне гасло.

— А де ж воно, це чарівне гасло? Як його можна знайти?

— Чарівне гасло? Зразу на самому початку нитки! Ти знаєш, як виглядає нитка, що держить нас разом? Ось там воно і є! Повторяй за мною, а там, де скажу тобі перестати, там воно починається.

Маленький коралик почав повторювати: — Обіцяю любити Бога й Україну...

— Ось тут стань. Оце і є чарівне гасло! Якщо ти знаєш його, можеш бути спокійний!

— Воно, наче молитва, хоронить нас від злого — чи так? — спитав здивовано маленький коралик.

А брунатний коралик тільки посміхнувся, бо він був теж цієї самої гадки.

(Ану спробуйте, Новачки та Новаки, додуматися, хто такий Чарівна Голка, хто різнобарвні коралики та що таке невидима нитка!?)
Поспитайте Сестричку чи Братчика, чи добре Ви вгадали, а тоді не забудьте написати Вашу відповідь до „Готуйсь“!).

Сестричка Бджілка

ШАРАДА

ПЕРШЕ — він зелений
Стоїть та дримає,
Хоч не ліс, та дерева
У себе має.
ДРУГЕ-ТРЕТЄ — зветься
Так велика пані.
ТРЕТЄ та ЧЕТВЕРТЕ —
Стоять подум'яні,

Наче кров червоні,
Стоять собі в полі.
Разом: Україні
Добували волю.
Хто це? Відгадає
Кожний з вас скоренько,
Бо про них поему
Написав Шевченко.

Х.З.

Для Наших Найменших

ЯК СОНЕЧКО ВСТАВАЛО

Несе Зайчик-Побігайчик
Рушник дрібно-тканий.
Сонечко-ліжник на ушка!
Кричить: — Я не встану!

Несе Мишка-Гризикнижка
Гребінець зубатий.
А Сонечко захмарилось,
Каже: — Хочу спати!

Несе білка у коблиці
Пахучеє мило.
А Сонечко — під подушку!
Та й знов захропіло!

Прийшли діти, мов ті квіти:
— Ходи з нами гратись!
А Сонечко гоп! — з ліжечка
Та вибігло з хати.

Вмилось в росах, сплело коси,
Вдягло жупан синій,
Засіяло, засміялось
Усій Україні!

сестр. Леся

РИСУНКИ ДО ЦЬОГО ЧИСЛА
ВИГОТОВИЛИ:

Юн. Леся Бакович, юн. Ірка
Стецьків, юн. Христя Зелінська.

— Сестричко, просимо дуже казочки! — щebetали „Червоношийки” біля сестрички Ксені.

— Добре — буде казочка. Сідайте тільки навколо мене. Отже — був собі хлопчик Юрчик...

— Він був царевич? — не втерпіла говірка Улянка.

— Ні, він був звичайний собі хлопчик, такий, як наші „Ведмедики” чи „Бобри”. Але його батько був великий та славний полководець, що боровся проти ворогів України. Того батька всі вороги дуже боялися, бо його славні лицарі появлялися всюди, де треба було рятувати покритвджених, карати ворогів за їх несправедливість. І вороги не могли цьому ніяк зарадити... І ось придумали вони підступ: схопили Юрчика, забрали його від матінки та замкнули у такому будинку, де жили бідні сироти. І тих бідних дітей вороги так виховували, щоб вони забували, хто вони та якого роду, щоб служили ворогам.

— І Юрчика теж так навчили? — спитала з острахом ройова Орися.

— Ні! Юрчик добре знав, чого хотів його батько, та знав, що свого народу не вільно ніколи забувати. Тому Юрчик однієї ночі пробував втекти...

— І втік? — допитувала Оля.

— Йому пощастило втекти, та незабаром його зловили...

— Ой, Боже! — скрикнула настрашена Зірка.

— А щоб вдруге не тікав, вирізали йому на руці його ім'я, щоб кожний ворог міг його пізнати та зловити.

— Сестричко, але це йому не боліло? — хотіла впевнитися Катруся.

— Йому дуже боліло — та на цьому й не кінець. Коли Юрчик підріс, вороги казали йому написати листа до його батька — щоб батько перестав із ними воювати; щоб скорився їм...

— Але ж його батько дуже не хотів би такого листа! — завважила Ірка.

— Але Юрчик не написав, правда? — знов перебила Оріся.

— Ні, не написав, і за те вороги люто побили його та вислали у далеку, холодну північ, де навіть сонечко Боже не світить. Там він і досі карається.

— Досі? А хіба ж це не казка, а правда?

— А хіба ж це не діялося давно-давно, як всі казки?

— А чому ж ця казка ніяк не кінчиться? — не могли зрозуміти всі „Червоношійки” нараз.

— Бо це й не казка, новачки, а таки правда. Є насправду такий Юрчик, що його не могли зламати найстрашніші муки, бо так дуже любив він свій нарід та свого батька...

Тут сестричка побачила, як Оля, Улянка та Оріся почали перешіптуватися та випихати одна одну наперед. Сестричка вже хотіла гніватися, що так робити негарно, коли виступила перед усіх Оріся та сказала поважно:

— Сестричко, а ми висилали на Різдво дарунки бідним дітям. Якби так наш рій знов вислав дарунок Юрчикові?

Сестричка уеміхнулася сумно.

— Не вишлете, хоч і як цього хотіли б, бо вороги нізашо у світі не допустили б ніяких посилок для нього!

Дівчатка так затурбувалися, що сестричці аж жаль стало:

— Але, коли хочете зробити все ж таки якусь приємність Юрчикові, то любіть так дуже Україну, як він любить... А, крім цього, коли так схочете, то зараз разом помолимося, щоб Юрчик скоро діждав хвилини, коли не стане лютих ворогів і він вийде знов на волю!

— Добре, добре! — загомоніли новачки.

— А це буде наша ройова тайна? Можна так, сестричко?

— Можна!

І всі разом клякнули перед іконою Матері Божої та відмовили голосно „Отче Наш” за Юрчика, що далеко в неволі.

Л. Х.

Ор. Гаврилук

У ДЕНЬ ОБІЦЯНКИ

Коли із сьйвом западу в очах
Ти виступаєш перед прапор нині
Щоби почати пластовий свій шлях —
На службу стати Богові, Україні,
Новаче, тям: Один з Незламних ти,
Що йдуть крізь бурю, вихор, сльоти,
Крізь труди — до Великої Мети
Щоби у крові і рясному поті
Свій прапор чистим, ясным донести. —

ПОМІЧНИК СЕЛЯНИНА—ХЛІБОРОБА І ПРИЯТЕЛЬ КОЗАКА

Щонеділі я їду до парку. Сяду на лавку, відпочиваю і дивлюся як бавляться діти, з якою радістю вони їздять на маленьких конниках-поні, як ніжно вони їх пестять і як щиро дають їм свої солодощі.

Одного разу стрінув я там рій новачок. Вони прийшли „оглядати природу” восени.

Побачили мене і прибігли привітатися. Чемні дівчатка, гарно виховані.

Новачка Зірочка запитала мене:

— Вуйку Квак! Чому ці коники такі маленькі? Чи їм тяжко возити дітей? Чи є такі коники на Україні?

Сіли коло мене. Чекають. Люблять слухати оповідання про звірят, бо самі належать до гнізда „Працьовиті звірятка”.

Я оповів їм таке:

— Колись давно, давно, десятих тисяч літ до нас були коні — один подібний до одного. Ноги їх мали один великий палець-копито, як тепер мають наші коні й крім того на передніх ногах ще 4 менших пальці, а на задніх по 3. На усіх пальцях були копитка.

Змінялися умови життя тих коней і показалося, що для швидкого бігу їм зовсім непотрібні ті додаткові копитка. Так протягом дуже довгого часу поволі ті зайві

копитка зникали й теперішні коні мають лише один палець-копито. Однак під шкірою можна побачити дві видовжені кісточки-рештки тих колишніх довгих пальців-копиток.

Он там в загороді ходять і коло них — осли. Це близька рідня коней. Підійть подивіться на їх ноги. Ви побачите, що вони ще мають залишки двох бічних пальців.

Ті вимерлі предки наших коней були малого росту, дещо більші, як собака. Як пам'ятка по них залишилися на землі найближчий їх родич **дикий кінь Пржевальського**. Живе він в пустинних і малодоступних степах Монголії. Цей дикий кінь має всього 1.3 метра височини (4 фіти). Має коротку і товсту шию, велику голову і тонкі ноги. Сам є буланого масти. Хвіст і грива — чорні. Вздовж спини тягнеться вузький чорний пас.

Кілька сот років тому в степах України був дикий кінь, якого називали **Тарпан**. Він був дуже подібний до наших коней. Тарпанів було на степах України — багато. На них полювали наші предки та їли їх м'ясо.

В печерах, де колись ці наші предки жили, залишилися на сті-

нах рисунки, що змальовують полювання на диких коней.

З історії знаємо, що наші князі полювали на турів та диких коней. Особливо славним та відважним мисливим був князь Володимир Мономах.

Тепер диких коней-тарпанів в Україні немає.

В давні часи в Україні дуже сильно змінювалося підсоння. Були великі спеки, але була й льодова доба. Ці зміни сильно впливали на життя звірят. Одні цілком вигинули, інші пристосувались до нових обставин. На життя звірят вплинуло також поважно те, що

люди вирубували ліси та почали займатися хліборобством.

До помочі у своїй важкій праці люди потребували звірят. Від тоді стали вони ловити арканами або у замасковані ями — диких коней та привчати їх до всяких робіт. Дикі коні поволі звикали до людини. Скорше та легше було вже приручити тих коней, що народилися вже на господарстві, під опікою людини. Так із диких коней сталися ті, що їх ми бачили дома або бачимо тут.

Теперішні коні дуже різноманітні щодо вигляду, величини, барви та інших примет. Відповідно до

Хлопці на конях в одному з українських сіл на Київщині

різних умовир — втворилися різні породи коней.

Ви певно бачили грубих, великих коней, дуже спокійної вдачі, що їх уживають для воження тягарів. Стрункі, бистроногі коні служать як верхівці. Найкращих із них вживають до перегонів. Ця порода називається арабська або англійська. Витривалі, малі коні в горах, як ось наші „гуцулики”, це незаступимі помічники селянина.

А ті маленькі коники, що їх тут бачите, це виплекані у Шотляндії „пони”. Їх уживають до легких робіт, як ось до воження маленьких візочків, або для розваги для дітей, як тут бачите. Ця праця їх не важка.

Всі коні є дуже розумні та розуміють людину, тільки не вміють говорити. Коні сильно прив'язуються до людини. Наші славні козаки називали своїх коней нерозлучними товаришами.

Гірке було б життя наших селян, коли б на господарстві не було хоч одного коня.

Про вірність та заслуги коня для людини написано багато книжок. Наш найбільший поет Тарас Шевченко часто згадує у своїх віршах коня, як невідлучного приятеля козака у бою та нашого селянина-хлібороба.

РОЗГАДКИ ЗАГАДОК

Добрі розгадки всіх загадок із числа за січень прислала новачка Міля Захарія з Гемстедту, Америки.

ЯК ЗМАЙСТРУЄМО КОНИКА?

Подякуємо тепер, новацьким звичаєм, Вуйкові Квакові, що розказав нам про коней. Після того кожний новак певно мріє, щоб мати і свого власного коня. Та правдивого, живого коня дістати не так легко! Але що новак вміє собі завжди порадити, то змайструємо собі хоч коня-забавку.

Цілий кінь, це буде звичайнісінький собі патик. Може Мама дасть нам навіть на нього старий держак від мітли. А голову зробимо йому із твердої текстури (тоді кінь буде „гнідий”). На образку маєте рисунок такої голови. На текстурі нарисуйте собі з допомогою лінійки такі квадрати-

ки, як на цьому рисунку, тільки куди більші. Опісля через кожний квадратик на текстурі протягніть лінію так, як вона йде в тому самому квадратику на образку. Тоді матимете рисунок голови — **побільшений**. Витніть його із текстури гострим ножем. Патик розколить трохи з одного кінця, щоб у нього впахти „шию”. Якщо б голова не хотіла так дер-

жатися, пробийте ще дві дірки у „шиї” коня та прикріпіть голову до держака пересиленим через дірки та обв'язаним кругом держака шнурком.

А коли цілий Ваш рій сяде на таких коників, а ще візьме на голови козацькі шапки, що про них писав „Готуйсь” у лютому числі, то навіть большевиків зможете ваялякати!

ЗАГАДКА

На місці точок та „х”-ів впишете у кожному рядку назву якогось дитячого журналу чи книжечки, згідно із поданими нижче поясненнями. А тоді букви на місці хрестиків, читані згори вниз, дадуть Вам ім'я та прізвище найбільшого українського поета і маляря.

- 1) . . x Новацький журналик.
- 2) . x Повість Івана Франка про княжі часи.
- 3) . . x Оповідання Марка Вовчка про дівчинку-героїню.
- 4) . x Оповідання Андрія Чайковського з козацьких часів.
- 5) . . x Віршоване оповідання Івана Франка про звірят.
- 6) x Казка про дівчинку та вовка.
- 7) . . x Оповідання Бориса Грінченка про дівчинку-героїню.
- 8) x Дитячий журналик, що виходить в ЗДА.
- 9) . . x Збірка історичних оповідань Володимира Баргури.
- 10) . x Веселе віршоване оповідання Романа Завадовича.
- 11) . . x Повість про пригоди козака Миколи на безлюдному острові.
- 12) x Назва дитячої опери, що її написав Микола Лисенко.
- 13) . x Найкраща українська книжка.

„ГОТУЙСЬ” — ЦЕ ВАШ ЖУРНАЛ! ВЛАШТОВУЙТЕ ЗБІРКИ І СКЛАДАЙТЕ НА ПРЕСОВИЙ ФОНД „ГОТУЙСЬ”!

З НОВАЦЬКОГО СВІТУ

Учні Української Школи в Лос Анджелес, під проводом п. Н. Березовської заощадили самі 6 доларів та 20 центів та переслали їх для вбогих дітей. Це були такі діти: Ляриса Ганкевич, Даруся Ганкевич, Оксана Брікнер, Володимир Зазуля, Маруся Михайлів, Леся Полотнянко, Богдан Шумний, Левко Касперський, Марійка Цап, Роман Буцманюк.

Гарно, діти! За Вашим прикладом піде певно багато інших, головню новацтва!

ВЛОДЗЯ ГНАТЮК ІЗ САВТ БЕНД ПИШЕ:

...На „Готуйсь” ждемо завжди нетерпляче і коли прийде, то тоді є для нас якби пластові сходи. Ми читаємо „Готуйсь” від першої до останньої сторінки. Нам подобається все, що „Готуйсь” пише, все для нас цікаве та дороге, але тепер любимо найбільше читати „Листи з України”. Вони так гарно писані, з них ми пізнаємо поодинокі землі нашої любой України. Ми були б дуже щасливі,

Новаки і новачки в Бостоні, ЗДА, вивели на святі Шевченка п'єсу „Тарас — пастушок”.

Новаки з Монтреалу, Канада, шлють привіт усім Читачам „Готуйсь”

якби могли поїхати туди і те все побачити. Якщо ще придуть такі листи, просимо їх друкувати. Льотерійка буде також гарна забава. Наша Мамуся зробила нам кілька гор: „Мандрівки по Україні” та інші.

Я ще хотіла написати, що наша школа дістала цього року новий прапор і я в однострою української новачки брала участь разом із дітьми нашої школи в переданні цього прапора. Так якось усталили нас, що я була на самому переді по середині. Мій однострій дуже подобався, головню берет з косичкою...

Наша подяка

Як обіцяли ми в лютому числі, поміщуємо тепер список тих всіх Новацьких Частих та поодиноких Новачок і Новаків, що прислали святочні побажання для „Готуйсь”. Це були:

Гніздо Новачок в Нью Йорку:

Христя Вестрайхер, ройова роя „Волошки”, Оля Палюх, ройова роя „Дзвіночки”, Леся Соколишин, ройова роя „Ромашки”, Галя Король, ройова роя „Барвінок”, Оксана Звенимира Козак.

Гніздо Новачок ч. 10 „Пільні квіти” з Дітройту. Рій „Дзвіночки”. Рій „Фіялки” разом із сестричкою Калиною.

Гніздо Новачок „Працьовиті звірятка” з Клівленду зі Сестричками: Миросею, Дарцею, Мартою та Лярісою. Особливо: рій „Карпатські Бджілки” зі сестричкою Миросею.

Гніздо Новаків „Юні Лицарі” в Торонті: Ілько Пінчак, Юрко Ігнатко, Юрко, Микола, Дмитро Давидович, Анатолій, Богдан, Роман Федина, Богдан Кушнір, Юрко Онищук, Богдан Андрушків, Генадій Крушельницький, Володимир Наклович, Роман Онищук, Нестор Волицький.

Новачки-Самітниці Влодзя та Іруся Гнатюк із Саут Бенд, Америка.

Новачки з Амстердаму, Америка, через сестричку Ксеню.

Новачки: Ніна та Іруся Калитовські з Балтімор, Америка.

Рій „Жайворонки” із Торонто, Канада: Христя Спольська, Надя Вітушинська, Зеня Шевчук, Галка Горбань, Дарія Танчак, Маруся Зобнів, Віра Івашко, Леся Павлишин, Тамара Сахран, Люба Зобнів.

8-ме Гніздо Новачок „Крилаті” у Вінніпег, Канада.

Рій Новачок „Білавки” із Торонто, Канада: Леся Коваль, Євгенія Мостовик, Галя Варій, Наталя Варій, Галя Палівка, Христя Вовк, Люба Загрибена.

Гніздо Новаків „Лісові Звірі” із Вінніпегу, Канада: ройові — роя „Ведмедиків” — Лев Марунчак, „Оленів” — Юрко Бугай, „Жа-

ків” — Марко Гнатюк, „Рисів” — Іван Спрінгер, „Лисів” — Ярема Лев Гретчин та їх Виховники.

Ще раз широко Вам усім дякуємо та сподіємося, що надалі будете вдержувати зв'язок із своєю газеткою-

Редакція і Адміністрація „Готуйсь”

В цьому числі „Готуйсь” на окремому листку портрет Тараса Шевченка. Оправте собі гарненько цей образок і повісьте у себе дома або в новацькому кутку у своїй пластовій домівці.

СПРАВЛЕННЯ ПОМИЛКИ

Чортик Хляп знов відвідав редакцію „Готуйсь” та з'їв одно речення із пояснення загадки у лютневому числі: Після чисел „3-4” у поясненні „Чарівного колеса”, повинно ще прийти „5-6: Сніг або дощ, це...”. Якщо Ви пробували розгадати і через цю помилку не могли, то подякуйте за це „Хляпові”!

.....
„HOTUJS” — Magazine
for Ukrainian Children

Published by „Molode Zytia”, Inc.
New York, N. Y.

Видає „Молоде Життя”, зареєстрована
корпорація у ЗДА

Редарує Колегія під проводом пл. сен.

Лесі Храпливої

388 E. 10th St., Apt. 4 R. E.

NEW YORK 9, N. Y. USA

Загальна Редакція й Адміністрація пл. сен.

Богдан Кравців

2011 Mt. Vernon St.

PHILADELPHIA 30, Pa. USA

Ціна 0.20 дол. Річна передплата (з
10 чисел, крім вакансій) 2.— дол.

Друкарня „Дніпро”, 77 1st St. Маркс Пла
Нью Йорк.